

θηκεν εἰς τὸ θυλάκιόν του. Ὁ ὑπηρετὴς τοῦ ξενοδοχείου, ὅστις τὸν εἶχεν ἰδεῖ, δὲν λέγει οὐδὲν, ἀλλὰ λαμβάνει τὴν «σάλτσα» τοῦ ὀρνίθου καὶ χύνει αὐτὴν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ «τζέντλεμάν». Οὗτος δὲ αἰσθανθεὶς τὴν θερμότητα· «Τί κάμνεις, λοιπὸν ὑπηρετὰ; κραυγάζει. — Κύριε, λέγει οὗτος, ἐλησμονήσατε τὴν «σάλτσαν», τὸ ἐν δὲ δὲν τρώγεται ἄνευ τοῦ ἐτέρου».

Γ'.

«Γνωρίζεις ποῖαν ἡμέραν ἀπέθανεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός;» ἤρωτων καλὴν τινα γυναῖκα κατοικοῦσαν ἑπαυλίαν μακρὰν τῆς πόλεως. — Τί κάθησθε καὶ μὲ ἐρωτᾶτε αὐτοῦ; ἀπεκρίθη, μήπως εἰς τοὺς ἀγροὺς γνωρίζουν νέα; οὔτε κἂν ἤξευρον ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν ἦτο ἀσθενής.»

Ζ'.

Στρατιώτης τις οἰνοπαρὺς, ὅστις εἶχεν ἐλθεῖ εἰς διένεξιν πρὸς τὸν δεκανέα του, ἤκολούθει τὸν περίπατον τοῦ Ὀρους—Παρνασσου φίλωνεικῶν μετ' αὐτοῦ, ὅτε αἴρνης ἀποβαλὼν πᾶν σέβας πρὸς τὸν ἀνώτερόν του τῷ λέγει· «Σιώπα, δὲν εἶσαι ἄνθρωπος. — Θὰ σοὶ ἀποδείξω τὸ ἐναντίον, ἀπήντησεν ὁ δεκανεὺς. — Ποτὲ, ἐπανέλαθεν ὁ στρατιώτης, εἶνε ἀδύνατον· ἄκουσον. Ὁ ταγματάρχης, ὅταν διευθύνῃ τὴν φρουρὰν τὴν πρώτην εἰς τὴν παράταξιν, δὲν λέγει πάντοτε· «διὰ τὴν δεῖνα θέσιν ἐξ ἄνθρωποι καὶ εἰς δεκανεὺς;» βλέπεις λοιπὸν καλῶς ὅτι οἱ δεκανεῖς δὲν εἶνε ἄνθρωποι.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΕΚ ΤΩΝ ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ,

ΠΑΡΑΙΝΑ.

- Πλὴν πάλιν ἐνθυμήματα νεκρῶς ἐνατενίζω·
- » Ἐπιστολαὶ κ' εἰς βόστρυχος εἰσέτι ὡς γαγάτης
 - » Γνωρίζω ποῖον μέτωπον ἐστόλιζε, γνωρίζω,
 - » Καὶ ποῖα χεὶρ τὰς ἔγραφε μικρὰ, ἀριστοκράτης
 - » Πυσάκις σὲ ἐθώπευσα, πυσάκις ἐνθους ὄλος,